

„Myši jsou sice rychlé, ale žáby jsou zase vytrvalé!“ utěšoval se žabák. „Myši určitě brzy dojde dech.“

A tak celé hodiny myška běžela a žabák skákal, ale už dávno myšku ztratil z očí.

Blížil se večer, když žabák dorazil k velké řece. Zastavil se, že si odpočine, protože mu srdce námahou hlasitě tlouklo.

Ale psst, co to? To přece není jeho srdce, to je něco jiného!

Opravdu! Za trsem trávy se choulila myška a třásla se, až se stébla chvěla jako ve větru.

„Já se strašně bojím vody,“ šeptala a zuby jí cvakaly strachy.

A žabák se nafoukl a byl spokojený. Dokonce – hodně spokojený!

Tak tedy skončil náš příběh:

Myška se s žabákem dali do soutěžení o to, kdo bude první, ale nakonec to dopadlo úplně jinak. Myslím, že vyhráli oba, protože včas poznali, že přátelství je více než vítězství.

Přeji vám, dětem i nám dospělým, požehnaný školní rok plný nového poznávání, příjemné spolupráce a nových přátelství. A vítězem pak bude každý, kdo najde to pravé přátelství.

matr.

Z farních matrik

V měsíci lednu 2018 byli pokřtěni

47. Matěj Fuček z Drnovic
48. Jan Šenkeřík z Valašských Klobouk
49. Eliška Kovaříková z Valašských Klobouk
50. Tadeáš Miroslav Jiří Miček ze Vsetína
51. Ondřej Ambros z Olomouce
52. Jonáš Mana ze Študlova
53. Samuel Maček z Valašských Klobouk
54. Karolína Anna Kozubíková z Valašských Klobouk
55. Vladimír Mikuláš Vaculík z Prahy
56. Tobiáš Tvarůžek ze Študlova
57. Laura Trochtová z Horní Lidče
58. Lucie Marie Fojtíková z Valašských Klobouk
59. Lukáš Sucháček z Nedašova
60. Štěpán Filák z Lačnova
61. Ema Suchánková ze Vsetína
62. Petr Františák z Poteče

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 21. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ: 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz.

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, Mgr. František Míkulčík, Veronika Míkulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na potřeby farnosti.

Výmalba kostela

Vymalovali jsme kostel. Řekli bychom: „Bohu díky. Zase je krásný, světlý, čistý...“ Co k tomu dodat? Řekli bychom: „No co? Už nic.“ Ale přece jen i taková věc, jako je výmalba kostela, přinesla zase jakési pozdvižení, například na zastupitelstvu města, protože jsme si dovolili požádat město o příspěvek. Z jednání zastupitelstva vím jen střípky. Jeden článek o tom jsem četl celý. Zdá se, že budu muset využít tuto příležitost k vysvětlení, jak se vlastně věci mají.

Například někdo by mohl říci: „Však ať si na to vyberou v kostele sami!“ Ale. Náš kostel není klubovnou myslivců, rybářů, hasičů či jiných spolků, kam nás chtěl svého času zařadit bývalý pan prezident Václav Klaus. V našem kostele se neschází úzce vyhraněná zájmová skupina. Kostel je veřejný prostor, kam může zavítat každý. Často tam potkávám turisty, například z lázní Luhačovice, kteří si udělali výlet do našeho města. A co zde navštíví? Náměstí, muzeum, rozhlednu na Královci a – kostel. Při svatbách či pohřbech zavítají do kostela i lidé nevěřící. (A především při svatbách

jsem se za náš kostel už styděl. Na rozdíl od těch, kteří mají připomínky a asi do něj nechodí.) A nakonec: Pak by se i většina koncertů v rámci Setkání muzikantů v Bílých Karpatech či Mikulášského jarmeku (zvláště ty s lidovými písněmi či cimbálem) měla konat v městském kulturním domě Klobučan, a ne v kostele.

K tomuto je třeba ještě připomenout jednu důležitou věc. Náš kostel je kulturní památka. Takže o tom, kde a jaký bude odstín malby, jsem nerozhodoval já, ale úředníci

Národního památkového ústavu. Stejně tak rozhodli, že na římsách budou ne dva, ale čtyři zlaté proužky! Já jsem rozhodl jen o tom, že budeme malovat. A to je moje povinnost, neboť jsem správce kulturní památky a musím se o ni řádně starat.

Někdo by mohl říci: „Už si jistě na to vybrali, měli benefiční koncert, dělají sbírky...“ Když jsem si nechal vymalovat byt na faře, zaplatil jsem za jednu místnost mezi dvěma a třemi tisíci. Malíř chodil po zemi a vymaloval i strop. Štaflí nebylo třeba a trvalo to dva dny. Ale vymalovat kostel znamená do výšky deseti metrů postavit bezpečné lešení, po kterém se pohybují statní chlapi. Postavit, přemístit a posléze složit lešení není práce pro pár strýčků – brigádníků, ale pro firmu, která za svou práci musí ručit! A v neposlední řadě: bylo již třeba vyměnit světla v kostele, neboť stávající již byla za hranicí životnosti. Osvětlení jsme rozšířili, takže bylo třeba i natáhnout trochu kabelů navíc. Takže vysekat drážku, natáhnout kabely, „zapucovat“ a ... vymalovat. Celý měsíc v kostele pracovalo mnoho lidí a každý dělník má právo na svou mzdu.

Takže: Podtrženo a sečteno:

Příjmy:

Sbírky v kostele	232 540,- Kč
Dary	104 370,- Kč
Benefiční koncert	48 370,- Kč
Dotace od Města V. Kl.	55 000,- Kč
Dotace od obce Poteč	50 000,- Kč
Příjmy celkem:	490 280,- Kč

Výdaje:

Výmalba	195 901,- Kč
Lešení	152 928,- Kč
Zlacení	66 450,- Kč
Světla	66 687,- Kč
Elektroinstalace	38 000,- Kč
Výdaje celkem:	519 966,- Kč

Milí farníci, píšete vám tyto informace, abyste takzvaně „byli v obraze“, když se setkáte s někým, kdo bude mít nějaké připomínky (v tuto chvíli například k výmalbě kostela). A také k naší žádosti o příspěvek města. My – farnost – jsme jen slušně požádali o příspěvek a jsme za to peskováni, že co si to dovolujeme a podobně. Kdybychom nic nedostali, přijali bychom to. Když jsme dostali, děkujeme za to. A že jsme slušně poprosili? Co jsme udělali špatného? Že jsme vymalovali kostel? To je snad špatně?

P. Karel Janíček, farář

Pokračování příště. Příště vám napíše o „hamižné“ církvi.

Neboj se, nejsi na to sám!

Milé děti!

Když se řekne začátek září, většinu z nás napadne slovo ŠKOLA. A je to tady zase! Ti menší se do školy ještě těší a jsou plni očekávání, co nového jim to všechno přinese. Ti starší, „ostřílenější“, ti už se tolik netěší, ti už to vědí, jak to ve škole chodí. Jsou to povinnosti: pravidelné brzké vstávání, učení, psaní domácích úkolů a další jiné povinnosti. Možná jste už od nějakého dospěláka slyšeli, že učit se budete stejně celý život, a to nejen ve škole.

Zkuste se doma s rodiči nebo prarodiči zamyslet, jak to vlastně dělal Ježíš.

Pokud se pokusíte odpovědět na následující otázky, můžete odpověď napsat nebo nakreslit.

Nezapomeňte ale, že se pod svoji odpověď musíte podepsat a k tomu připsat svůj věk nebo třídu. Nejpozději 23. 9. můžete lístek vhodit do krabice, která bude připravena v kostele. Všichni, kdo se námi chtějí po celý školní rok bavit a učit, se mohou na konci školního roku těšit na překvapení. O ty nejhezčí a nejzajímavější odpovědi se s vámi budeme průběžně dělit vždy v dalším čísle farního zpravodaje.

Zde jsou otázky:

Chodil Ježíš do školy? Co se mohl Ježíš ve škole učit? Ježíš bývá často nazýván učitelem. Koho učil? Co Ježíš učil? Pán Ježíš rád vyprávěl příběhy, které rádi poslouchali malí i velcí posluchači. Víte, jak se těmto příběhům říká? Víte, jak se nazývali Ježíšovi žáci?

Milé děti, je dobré, když na něco těžkého nejsme sami – zvláště, když to moc neumíme. Možná se na začátku školního roku obáváte, že pro vás bude něco těžké, že se vám někdo bude třeba posmívat, že nebudete první. Následující příběh vás chce ujistit, že to vůbec nevádí.

„Neboj se, nejsi na to sám!“

„Co myslíš,“ zeptal se jednou žabák myšky, „kdo z nás doběhne první do města?“

„Samozřejmě že JÁ!“ odsekla myška.

„V žádném případě! První budu JÁ!“ zakvákal žabák.

„S těma křivýma nohama?“ pošklebovala se myš.

„Však uvidíme!“ řekl žabák, třikrát se zhluboka nadechl, odrazil se a obrovskými skoky se vzdálil. Myška se naschvál hlasitě zasmála, aby to žabák ještě zaslechl, vysmrkala se a pustila se do práce. Zaprskala jako raketa před startem, zatočila nožkami a nechala za sebou oblak prachu.

„Rychleji! Rychleji!“ povzbuzoval sám sebe žabák. Ještě byl první, ale už slyšel, jak ho myška dohání!

V tu chvíli však myška žabáka předběhla a prach, který se za ní zvedl, byl tak hustý, že žabák jen stěží viděl na cestu.

Večer nechyběl oheň, špekáčky, kytara, společná modlitba a krátký příběh s povídáním pro děti, které pak po setmění s baterkami v ruce ovládly přilehlý oplocený les. Toto noční dobrodružství překonalo pouze „letní kino“ v podobě pohádky promítané na prostěradlo - romantika jako ve filmu „Pelíšky“.

Co by to bylo za pobyt v jižních Čechách, přímo u řeky Lužnice, kdybychom nevyzkoušeli i něco z vodáctví. A to na zapůjčených kánoích, nebo na nafukovacím raftu, který jsme měli k dispozici díky obětavosti Davida.

Během týdenního pobytu, který rychle utekl, se vytvořila dobrá parta jak dětí, tak i dospělých a při společné fotce v den odjezdu bylo mnohému i smutno. Důkazem dobrého ducha celé akce může být i to, že Tomáškoví, který je malinko jiný než ostatní, po celou dobu zářila očka štěstím a spokojeností, protože cítil, stejně jako my, že jej ostatní přijali takového, jaký je, prostě „úspěšná inkluze“ v praxi.

A co na závěr? Krásně se tu spalo, vyčistili jsme si hlavu od každodenních starostí, pohovořili o běžných i duchovních tématech, blíže poznali ty, které potkáváme. Když jsem v sobotu ráno balil věci, „s hrůzou“ jsem zjistil, že jsem celý týden zapomněl na „nezbytné“ doplňky stravy a pravidelné léky, tak pečlivě popsané na každý den. Prostě jsem je nepotřeboval...

Účastník z Brumova-Bylnice

Bratři a sestry,

otec Karel mě požádal, abych napsal něco o sobě. Vy, kteří jste byli v kostele, když jsem se představoval, můžete automaticky přeskočit na další článek, protože budu popisovat tutéž osobu a stejným způsobem jako tehdy.

Pocházím z Lipníka nad Bečvou, městečka v okrese Přerov, které má asi 8 tis. obyvatel. V blízkosti města se za řekou na kopci tyčí zřícenina hradu Helfštýn.

Jsem ze středně velké rodiny. Nemám žádného bratra, ale zato mám pět sester. Z toho možná pramení, že moc nemluvím, spíše naslouchám. V kombinaci s tím, že za určitých okolností jsem mírně nahluchlý na určité frekvence ženského hlasu, mi říkali, že mám nejlepší předpoklady pro spokojené manželství. Mýlili se, mírně nahluchlý je vítaný i jako zpovědník.

Narodil jsem se jako třetí v pořadí, se svými dvěma staršími sestrami jsme hned za sebou po roce, pak je osm roků pauza a mladší sestry jsou za sebou po dvou letech. Moji spolužáci ze střední se mi smáli, že jsme narození na dva vrhy.

Po základní škole jsem se vyučil ve Valašském Meziříčí na truhláře. Maturitu jsem si dodělal na Nábytkářské průmyslovce v Bystřici pod Hostýnem. Následně jsem studoval v Brně dřevařské inženýrství. Po dostudování jsem několik roků pracoval v různých firmách.

Moje cesta ke svěcení.

Ačkoli pocházím z tradiční katolické rodiny, do kostela jsme vždycky chodili a ministroval jsem asi od pěti nebo šesti let, tak jsem nikdy v mládí netoužil být knězem. Moji spolužáci ze semináře vyprávěli, jak si v mládí hráli na pana faráře, oblékali si přehoz z gauče, plyšáky stavěli do řady a podávali jim piškoty jako svaté přijímání. Na pana faráře jsem si nikdy nehrál. Od mala jsem si hrál s pilkami, dláty a hoblíky. Chtěl jsem být truhlářem a tím jsem se také stal, i když už teď jsem nepraktikující.

V pubertě jsem hledal něco více, než je tradiční víra. Obcházel jsem známé kněze a ptal jsem se, že přece Matka Tereza, Jan Pavel II., tehdy ještě žijící světci, musejí mít nějaký živější a intimnější vztah s Bohem, než jsem viděl kolem. Oslovení kněží mi nedokázali tehdy dát odpověď, která by mě uspokojila. Jeden kněz mi řekl, ať se za to modlím, což pro mě tehdy bylo, jako by mě odpálkoval. Neměl jsem tehdy jako mladý zkušenost s modlitbou, kdy Bůh konkrétní modlitbu vyslyší nebo se při modlitbě člověka dotkne. Navíc když jsem slýchal kolem sebe fráze typu: „Už se nedá nic dělat, teď se můžeme jen modlit,“ byl jsem přesvědčený, že radou, ať se za to modlím, se mě chce kněz jenom zbavit.

Na víru v Boha, její zrání a růst měli v mém životě velký vliv laici. Byli to moji vrstevníci na vysoké škole, u kterých jsem viděl, že žijí svoji víru nejen v neděli v kostele, ale i ve všedních dnech v různých každodenních situacích. Stejným darem pro mě bylo

„vysokoškolské spolčo“, kde jsem nejen viděl živou víru, ale také zažil osobní přijetí a došel k sebezpřijetí, které mladý člověk potřebuje. V posledním období před nástupem do kněžského semináře mě hodně posunuli ve víře věřící laici zapálení pro Boha. Ze své osobní životní zkušenosti bych vás farníky chtěl povzbudit, jestliže skutečně žijete v živém vztahu s Bohem, máte jako laici obrovský vliv na své okolí, i když si to třeba ani neuvědomujete.

Boha jsem v průběhu let hledal různě intenzivně. Jednou jsem takhle poslouchal přednášku o Duchu svatém a přednášející tam říkal: „Jestliže chcete prohloubit vztah s Duchem svatým, tak mu nesmíte klást překážky. Musíte mu podepsat bílý šek (prázdný papír) a on si tam dopíše, co uzná za vhodné. Já jsem v té chvíli řekl: „Dobrá, podepisuji, cokoli chceš, ti dám.“ Ozvalo se tehdy, jestli bych mu nedal i kněžství. Já jsem nikdy předtím a nikdy potom nic tak zřetelně od Boha neslyšel, zkrátka normálně neslyším hlasy. Chvilí jsem se s nastalou situací pral a asi rok a půl poté jsem odešel do teologického konviktu (nultého ročníku semináře), potom do semináře. Po čtvrtém roku jsem byl vysvěcen na jáhna a teď jsem tady ve Valašských Kloboukách. Stále se rozkoukávám a chvíli potrvá, než si vaše tváře zapamatuji, takže když vás náhodou potkám ve městě a nepozdravím, tak důvod není, že pan jáhen má nosánek nahoru, ale že mu to mozeček už tak rychle nebere. Těším se, dá-li Bůh, na společně strávený jáhenský rok.

Honza Faltýnek, jáhen

Pouť na Dělanovci, aneb kdy začne pršet

Minulou neděli osmnáct statečných děkovalo a prosilo o příhodné počasí na poutní mši svaté na Dělanovci. Jak uvedl pan farář v kázání, celé léto neprší, ale když je pouť na Dělanovec, tak nám prší už třetím rokem za sebou. Jak dále řekl, Pán Bůh má jinou představu o vhodnosti počasí než my, a proto zvlažil vyprahlou zemi jemným zahradnickým deštěm. Kdyby to záviselo jen na našich prosbách, asi by nepršelo dřív jak o Vánocích. Co zmůže osmnáct statečných? A přece, Pán dal déšť ještě předtím, než jsme začali prosit.

Přišli jsme na pouť k Panně Marii Královně, prostřednici všech milostí, ale co má Bohu Stvořiteli za nás předkládat, když o nic neprosíme. Země je po letošním létě vyprahlá, ale naše srdce, naše rodiny jsou ještě mnohem vyprahlější po Boží milosti. Jenom sedm či osmnáct statečných to nezachrání, jak víme z amerického westernu, ale musí se nakonec zapojit celá vesnice, celá farnost. Dnes jste mnozí na farní pouti na Svatém Hostýně, ale přesto doufám, že se vám tento farní zpravodaj nějak do ruky dostane. Blíží se totiž také „děkanátní pouť za obnovu rodin“ na Velehradě, která bude letos v sobotu 22. září. Najdeme si trochu času na tuto prosebnou pouť, nebo tam dorazí zase jenom osmnáct statečných?

T. Cahel

Centrum pro rodinu

Během prázdnin jsme rodinám nabídli dva příměstské tábory pro asi 50 dětí, dále týdenní hudební kurz, kterého se zúčastnilo 10 mladých, a jeden pobytový tábor ve Starých Hutích pro 25 dětí. Tyto tábory připravilo a vedlo celkem 32 dobrovolníků z řad mládeže. Patří jim velký dík za jejich ochotu a nasazení v této službě. V podstatě obětovali více než 2700 hodin svého volného času pro druhé. Mimo tábory jsme pořádali již podruhé dovolenou rodin z našeho děkanátu. Jeden ohlas na tuto dovolenou zde přikládáme.

Dovolená rodin na Třeboňsku

Letos jsme se přihlásili na dovolenou rodin pořádanou Centrem pro rodinu z Valašských Klobouk.

Nástup v sobotu po 17. hodině měl možná zásluhu na tom, že cesta byla pohodová, bez většího zdržení. Jediným mínusem byla krátká, leč intenzivní bouřka několik kilometrů před cílem.

V kempu nás očekával „uvítací výbor“, všudypřítomní komáři, krásné, čisté a udržované chatky a zázemí kempu. Na stožáru vlála americká vlajka. Proč americká? Na tuto otázku trpělivě a ráda odpovídala paní domácí, a pokud Chatky na jihu navštívíte, jistě ji této zvědavé otázky neušetříte ani vy.

Sešlo se nás 25 dospělých a 26 dětí, a tak není divu, že při nedělní bohoslužbě v nedaleké Majdaleně jsme téměř zaplnili lavice tamního kostelíka, kde nás poněkud udivilo „sloužení zády k lidu“ i přesto, že obětní stůl byl k dispozici...

Stejně jako následující večery, tak i v den příjezdu naše žaludky zasytily chutné večere z nedaleké restaurace. Když jsme u jídla, tak bohaté a pestré snídaně formou „švédských stolů“ měli v režii organizátoři a vskutku bylo z čeho vybírat. Denně čerstvé pečivo, čaj, káva (ostatně ta byla k dispozici po celý den), kakao, salámy, zelenina, sýry, vajíčka, jogurty, marmelády, pomazánky, lupínky,...

Obědy si řešil každý sám, stejně jako celodenní program. Někteří dali přednost koupání v nedalekých pískovnách (krásné počasí po celý týden k tomu přímo vybízelo), jiní vyjžděli na výlety po okolí, ať už autem, nebo na kole. Kdo chtěl odpočívat, mohl celý den strávit v kempu.